

Ἄπο προδότας τρομεροὺς καὶ τώρα πλημμυρίζει
τῆς δόξης τὸ Βασιλεῖον, αὐτάδελφός μου κάρα,
καὶ νέαις δόξαις καὶ παλῆγαις ἀναποδογυρίζει
οὐκ τὴν κατοικία, ποὺ κλωτῶσα γαμάτη τὴν καρδάρα.

Δράμα καὶ κωμειδύλλιον!
προδῶται καὶ ταρτοφρεῖ
φαιδρόνουν τὸ μαζάλι μου.

Μέ τοῦτο τὸ Βασιλεῖον
κι' ἐγὼ συχνά, μαγκούφη,
τραβῶ τὸν διέβολό μου.

Γ'.

Π. — Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον, ποὺ χειρὶ κ' ἐπιστρατείας
οὐ χρόνους ἀσιτία,
γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον, ὅπου βασμοὺς θ' αὐξήσῃ
γιατὶ δὲν ἔχει κἀλπιε τὸ θέντι του νὰ ἐξῆσῃ.

Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον, ποὺ παύλα καὶ τελεία
ἐν ἐάξει σὲ πολιτικῆς ἀρχαίας μεγαλεία,
καὶ μαγκουράδων παλαιῶν ἐπίταξιν οὐκαρῶνει,
ποὺ τοὺς μεγάλους ἀθλοὺς των διαφημίζουν χρόνοι.

Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον, ὅπου μὲ πάθη μαινεται
κι' ἔθνην κἀκείθεν πρὸ καιροῦ μετέωρον κωμῆνεται,
καὶ πατριῶται φλογεροὶ δὲν μένουσιν παρὰ μόνον
ἐλίγοι Τούρκοι Μπέηδες ἐκ τῶν Ἐθνικοφρόνων.

Γνωρίζω τὸ Βασιλεῖον, ποὺ χειρὶ μεγάλη γνῶσι,
μὰ δὲν μπορεῖ νὰ νοήσῃ
πῶς οὐκ παλεύουν οἱ τρανοὶ, μὲ τὰλλα ξαφνικά
πρέπει νὰ βάλῃς ρήγανη' στὰ κυριαρχικά.

Κι' ὅσο κι' ἀνθέλῃς' στοὺς τρανοὺς φάναξαι καὶ τσαμπούνα
μ' ἔλα τὰ δυνατὰ σου...
ὅ, τι κι' ἂν λὲς θὰ γράφωσιν οἱ ἐκείθιν τὴν πατοῦνα
τὰ δικαιομάτα σου.

Φ. — Κι' ἐγὼ γι' αὐτὰ τσακνόμεναι,
φωναῶμαι, ἐσπερνόμεναι,
ἀλλ' ἔταν' στοὺς μεγάλους μικρὸς σηκώσης μύτη
φουνίζεις ἀπὸ σβέρκο, τρελλὲ μου συμπολίτη.

Ἄνω κάτω τριγυρίζω,
τὸ Βασιλεῖον γνωρίζω
τοῦ πυριφλεγῶς ἡλίου.

Ποὺ καὶ γέροντας ὁμοὺς
τοὺς τῶν ὄνει μὲ χυμοὺς
καὶ μὲ σφρίγος Ἀπριλίου.

Ἐπει' ἀπὸ τὰ πολλὰ
καὶ διάφορα καλά,
ποὺ μᾶς ἔχουν κωμῶμενα,
πρέπει μόνον νὰ γελᾷ
ἢ καρδιά μας εὐλοένα.

Ο Πρωθυπουργὸς
ἔρχεται γοργός.

Π. — Ποιὸς εἶναι τοῦτος, ποὺ προχωρεῖ
μὲ τόσο μόνος καὶ μὲ μπουρτί;

Φ. — Δὲν τὸν γνωρίζεις, μωρὸ ψωφίτη,
τὸν Πρόεδρό μας τὸν Κυβερνήτη;

Ὁ Στεφανῆς μας ἐπῆρε φόβος,
 ἔλαυσε γότες νὰ στέλλῃ τώρα,
 Ὁ Στεφανῆς μας, ἂν κ' ὄγδοντάρης,
 θέλει νὰ γίνῃ πολέμιος Ἄρης.

Τώρα τὰ δόντια του τὰ παρατρίβει
 καὶ λείπει ἀστὰνα πῶς δὲν χαρίζει,
 μήτε τὸν σκιάζουν σὰν πρὶν φοβέρας,
 μήτε Γαλλίαις, μήτ' Ἑγγλιτέρας.

Δένειναι μύομαις καὶ παῖζε γέλα,
 σήμερα τρέμετε, βίρδα φουρέλα.
 Τώρα σὰν ἕνας Δράκων πυρίπιντος
 ἐχθρῶν καὶ φίλων χαλᾷ τοὺς ὕπνους.

Ἐπῆρε δρόμο, δὲν σταματᾷ,
 τοῦ λέν: κβὸ βάντις; ποῦ τρέχεις, ποῦ;
 ὁμως μὲ μπόμπαις αὐτὸς πετᾷ,
 κ' ὄλοι φωνάζουν: γεγὰ σου, παιτοῦ.

Τώρα τοὺς βάζει
 θηλειὰ καὶ φουέκα,
 τώρα ρεμβάζει
 νέα μαζούεκα.

Τὴν ἀνεβόησε: κάτω τὰς χεῖρας,
 τὴν ἀνέτιναξεν Ἰσθμῶν γεφύρας,
 τὴν ἔανάκανε νέο γεφύρι
 σὰν πρωτομάστορας τοῦ Καλομοῖρη.

Ὁ Στεφανῆς μας χωρὶς ἀστείαι
 ἔγινε τώρα πυρὸς ἐστία.
 Ἀστροαποβρόντησε κ' αὐτὸς ὀπάππος
 καὶ τὸ Ρωμαῖκο ἔζήτησε κάπως.

Π.—

Κι ἐγὼ τὸν βλέπω, βρε Φασουλή,
 καὶ πῦρ πολέμου μὲ πυροπολεῖ.
 Κι ἐγὼ τὸν βλέπω καὶ τὸν τρομάζω,
 ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὸν θαυμάζω.

Γιὰ γέροντες εἶναι πολὺ σπανία
 μιὰ τέτοια στάσις ἀρεμῆς,
 κ' εἶσι φωνάζουν τοῦ Κυβερνήτου,
 ποῦ πῆρε δρόμον αὐτοκινήτου.

Ἔτσι σὲ θέλω, νὰ πολεμήσ,
 θερμούς ἐπαίνους δέξου κ' ἐκ μέρους μας,
 καὶ βλέποντές σε λέμε κ' ἡμεῖς:
 γκὸτ σέβ' ὄλους ἀπὸ τοὺς γέροντες μας.

Καὶ ταμπέσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίαις.

ποῦ σὲ διδασκαλίαν μεγάλως ἐπιδίδαι,
 καὶ κινηματογράφον ἀρχισε κατ' αὐτὸς
 γιὰ νὰ ψυχαγωγῆσ τοὺς μικρομαθητάς.

Τὸ Δόκιον ἐκίετο τὸ τοῦ Κωνσταντίνου,